

ЕНЬОВА БУЛКА

Котленска легенда

Кривналъ калпакъ юнакъ Еньо, яхналъ конче-вихрогонче и, догдето Слънчо се нагани да позлати скалиститъ върхове на Чаталка и Синитъ камъни, той влѣзълъ въ Сотиря. Че нали го чакала тамъ най-личната мома въ селото, неговата годеница, Ружа хубавица?...

Преди седмица той се сгодилъ за нея и за този годежъ заговорила цѣла Тракия! А нали въ недѣля е сватбата имъ!...

— Деветъ даначета тригодишни и деветъ пещи хлѣбъ ще опека, та всѣки да види, какъ се сватба прави! — думалъ юнакъ Еньо!

И почернѣла въ недѣля долината край Сотирската рѣка отъ буйни сватбари! На челото на сватбата, пѣсень кършила гайда гласовита. А Марко котленецътъ, вирналъ росенъ здравецъ задъ ухо, току блѣскалъ тжпана, провиквалъ се весело и подскачалъ като момче предъ сватбата! И догде се зората показала, сватбата изпълзѣла изъ долината и поела презъ планината.

Чудна мисълъ хрумнала въ главата на юнакъ Еньо! Та малко ли пжти, той се е надпреварвалъ съ юнаци?... Защо да се не опита сега и съ слънцето... Па като дръпналъ силно юздитъ на коня, спрѣлъ сватбата и високо се провикналъ:

— Слушайте ме, хей сватбари, побратими вѣрни! Облогъ правя съ самото слънце!... Ако ме изпревари и огрѣе Синитъ камъни, преди още да съмъ стигналъ тамъ, дарявамъ му младата си булка, Ружа хубавица! Но ако